

Inhoudsopgave Broer Konijn.

Eline, aangenaam. 1.	BLZ 1.	Salamanca market. 30.	BLZ 117.
Lekkere croissants. 2.	BLZ 5.	Gereedstaande galgen. 31.	BLZ 121.
Het examen. 3.	BLZ 9.	Merlijn of Leo ? 32.	BLZ 125
Ken en Barbie. 4.	BLZ 13.	Met Leo moeder worden. 33.	BLZ 129.
Overbuurman Harry. 5	BLZ 17.	The Red Shed. 34.	BLZ 133.
Mijn aankoop. 6.	BLZ 21.	Merlijns kamer. 35.	BLZ 137.
Afdingen maar. 7.	BLZ 25.	Afvalbakken met slot. 36.	BLZ 141.
Ook eens geluk. 8.	BLZ 29.	Op de scooter. 37.	BLZ 145.
David van de wasstraat. 9.	BLZ 33.	Verse sneeuwvlokken. 38.	BLZ 149.
Poetse, poetse. 10.	BLZ 37.	Mary Poppins. 39.	BLZ 153.
Middagontbijt. 11.	BLZ 41.	Ontbijt op bed. 40.	BLZ 157.
Guinness. 12.	BLZ 45.	Mekkie Mark. 41.	BLZ 161.
Australische pot. 13.	BLZ 49.	Dag Paula. 42.	BLZ 165.
Edward matras. 14.	BLZ 53.	Kassa Martin. 43.	BLZ 169.
Ontbijtkoek met basterdsuiker. 15 .	BLZ 57.	Samen in de kelder. 44.	BLZ 173.
Donkere lokken. 16.	BLZ 61.	Ijsjes brengers. 45.	BLZ 177.
Negenenvijftig kilo. 17.	BLZ 65.	Roller-Derby. 46.	BLZ 181.
Minnie en Carl. 18.	BLZ 69.	Hella's dochters. 47.	BLZ 185.
Witte bikini. 19.	BLZ 73.	Konijn in 't vizier. 48.	BLZ 189.
Kleine, grote Anna. 20.	BLZ 77.	(B)aardige Alex. 49.	BLZ 192.
Het schelpengebouw. 21.	BLZ 81.	Mijnmensen. 50.	BLZ 196.
Patat met een kroket. 22.	BLZ 85.	Campingsoep . 51.	BLZ 200.
Little Italië. 23.	BLZ 89.	Toen nog geen tv. 52.	BLZ 204.
Vreemdtalige douches. 24.	BLZ 93.	Lekkere bakkerskoffie. 53.	BLZ 208.
Karaoke lol.25	BLZ 94.	De bruidssuite. 54.	BLZ 212.
Aangerande chips. 26.	BLZ 101.	Een groot konijn graag. 55.	BLZ 216.
Vaders korte broek. 27.	BLZ 105.	Rugnummer 183. 56.	BLZ 220.
Ontbijten met Leo. 28.	BLZ 109.	Vaders vragenlijst. 57.	BLZ 224.
Vliegtuig op maat. 29.	BLZ 113.	Hoe het verder ging. 58.	BLZ 229.

Eline, aangenaam. 1.

Ik ben bijna klaar met mijn werk in de pizzeria gelegen aan het strand van de toeristische plaats Gold Coast. Ik werk er vierentwintig uur per week sinds ik op de highschool mijn diploma heeft gehaald in psychologie. Mijn vriendin Kim werkt er net zo lang als ik. Ik ben aan het sparen voor een rondreis door mijn geboorteland Australië. Ik ben nog nooit in mijn vijftwintig jaar, van het reuzeneiland af geweest. Ik heb mij voorgenomen dat als ik morgen mijn rijbewijs haal, ik mijn spaargeld ga uitgeven aan een auto, veel benzine en een jachtgeweer. Ik heb samen met mijn vader op een schietvereniging gezeten, en mag wel van mezelf zeggen dat ik goed kan schieten. Ik heb in mijn hoofd, dat ik gebruik gaat maken van de Australische wet dat er op de populatie van konijnen, hazen en eekhoorns legaal gejaagd mag worden, dus zonder boete. Ik wil de gehele kustlijn van mijn geboorteland gaan volgen. Ik breng mijn hele leven al door, op of bij het strand. Ik woon om geld uit te sparen nog steeds bij mijn ouders. Ik ben enig kind, en ben daardoor zeker niets tekort gekomen wat betreft materiële spullen, maar ook aan ouderlijke liefde. Om mij te motiveren in mijn sparen, hebben mijn ouders beloofd om mijn spaargeld met de helft aan te vullen, als ik denk klaar te zijn voor mijn grote trip. De pizzeria sluit om elf uur in de avond. Mijn taak op mijn werkplek is het deeg maken dat daarna weer door een andere collega belegd wordt met een van de twintig mogelijke groentes, vlees of vis. Ik zeg buiten bij de achterdeur mijn vier collega's gedag, en ik ga op de houten bank zitten achter de zaak om mijn rollerskates onder te binden. Het is volop zomer, en dus niet echt donker. Maar ik schuif wel om mijn beide bovenarmen knipperende lampjes, in de logische wijze van wit voor, en rood aan de achterkant. Ik werk alweer vijf jaar bij de zaak en heb inmiddels wel de meest perfecte route gevonden om met zo min mogelijk hobbels en putdeksels thuis aan te komen. Op de dagen dat ik vrij ben, of s, avonds niet op het werkrooster sta, ga ik vaak rollerskaten langs het strand. Met mijn korte broek en tanktop aan, ga ik altijd helemaal op tussen de andere skaters. Ik weet van mezelf wel dat ik door een ringetje ben te halen, lang zwart haar, en met mijn bescheiden B-cup, kan ik in elke kledingzaak altijd slagen. Maar toch heb ik geen grote kledingkast. Ik heb van elk soort kledingstuk vijf stuks. En als ik dat aantal ben overschreden breng ik mijn minst mooie stuks naar de inbrengwinkel. Maar het lastige daarvan is wel, dat ik daar altijd wel weer wat moois vind tussen de aangeboden kleding in de rekken. Ik ga op mijn rollerskates staan, en glij naar de

stoep aan de voorzijde van de pizzeria. De overbuurman van de pizzeria zit altijd nog tot laat buiten. Zal hij zitten te wachten tot ik altijd langskom? De man is veel te oud voor mij, maar van een afstandje mag hij best naar mij kijken, (kijken mag, aankomen niet.) Niet dat ik voor elke man die regel heb aangehouden, op de Uni heb ik wel meerdere vriendjes gehad. Niet tegelijk natuurlijk, maar wel bijna aansluitend. Zo vond ik wel dat mijn mannelijke medestudenten vaak wat betreft denkwijze en gericht zoeken veel voor mij ongeschikt waren. Veel van mijn klasgenoten hadden allemaal de droom om Amerika te gaan bezoeken. Ik zie veel meer heil in het onderzoeken van mijn eigen land. En ook leer ik tijdens mijn trip liever om goed in een auto te rijden met het stuur aan de rechterkant. Maar eerst morgen slagen voor mijn rijbewijs. Ik heb er speciaal vrij voor genomen. Ik moet mij om elf uur met mijn leraar en de lesauto melden bij het examengebouw en terrein. Ik heb al een keer eerder afgereden, maar door een twijfelende voetganger bij een zebrapad raakte ik even de kluts kwijt, en dat vond de examinerator voldoende twijfel om mij niet te laten slagen. Morgen zal ik goed opletten op overstekende voetgangers, en dan zal je zien dat ik alle zebra - overgangen met glans passeer. Ik steek mijn hand op naar de van de zon nagenietende overbuurman. Eigenlijk moet ik eens naar de man toe gaan, en vertellen waar ik binnen niet al te lange tijd naar toe ga, en hij mij voorlopig even niet op mijn werk zal zien. Ik heb al wel voor elkaar gekregen, dat ik na mijn reis weer terug mag komen op mijn oude werkplek. Mijn collega's zijn of op de fiets, scooter of auto naar hun werk gekomen. Ik vind het heerlijk om op mijn acht wieltjes de stad door te "cruisen." Ik weet dat ik over vijftien minuten thuis zal zijn. Mijn ouders zijn allebei al met pensioen. Ik heb mijn pizzabaan te danken aan mijn moeder, die heeft er vijftien jaar gewerkt totdat ze met pensioen mocht. Mijn vader heeft altijd bij de KFC gewerkt in Gold Coast op kantoor. Je kan wel zeggen dat het hele gezin in de fastfood heeft gewerkt, en nog doet. De overbuurman steekt zijn hand op naar mij, maar hij weet nog niet dat ik, als ik morgen geslaagd ben voor mijn rijbewijs, ik naast hem op zijn bank kom zitten. Ik weet niet eens hoe zijn voornaam is, en toch zie ik de man al jaren. Eigenlijk vind ik dat ik mij moet schamen. Ik denk wel dat hij er alleen woont. Als ik een beetje om mijn medemens had gegeven, had ik er allang een paar keer in de maand op de koffie kunnen gaan, of eens een zelfgemaakte pizza mee kunnen delen. Maar als ik een ding weet, is het dat ik alleen maar naar gisteren kan omkijken, en die niet kan overdoen. Ik denk dat de wereld dan nog ingewikkelder wordt als dat hij

nu al is. Ik weet van mezelf, dat ik nu al vijf jaar getrouwd had kunnen zijn, en drie of vier kinderen op de wereld had kunnen zetten. Maar reken dan maar niet dat ik ooit heel Australië nog zou gaan zien. Dat zou dan toch pas over twintig jaar of zo zijn. En tegen die tijd rijden we allemaal in zelfdenkende auto's die zichzelf vastkoppelen aan de laadpaal. Ik vind het nu zo fijn dat als je op het gaspedaal drukt je hoort welke kracht er wordt ontketend onder de motorkap. Ik knoop in mijn vrije tijd altijd mijn haar met twee elastiekjes in twee staarten, als een zwartharige pipi Langkous. Ik heb alleen thuis geen paard in de keuken staan. Ik heb nooit begrepen waarom het twee staarten principe alleen maar opgaat tot tien/twaalf jarige meisjes. Ik heb altijd een paar reserve-elastiekjes in mijn rugzak. De terug route naar huis is over de gehele lengte licht aflopend, wat betekend dat ik tijdens de heenweg altijd iets meer gas moet geven. Na mijn deeg makende uren, ben ik wel altijd voldaan moe, en is het wel fijn om een aflopende route te hebben. Mijn behaalde theorie - examen is nog driekwart jaar geldig, en ik weet bijna zeker dat ik het morgen gaat completeren met het rij-gedeelte. Ik heb op het internet al meerdere uren zitten brainstormen wat voor auto ik wil gaan kopen. De vriendinnen die ik van de uni heb overgehouden rijden bijna allemaal in kleine autootjes die er alleen voor dienen om van punt A naar punt B te komen. Ik wil een auto waar ik ook als het nodig is in kan slapen. Een campingovernachting is goedkoper dan een hotelkamer. Ik wil wel af en toe een goedkoop hotel nemen want ik vind het heerlijk om een paar uur in bad te liggen genieten. En ik kan alleen mijn geschoten konijn op een camping op de barbecue bereiden. Toen ik aan mijn vader vertelde dat ik een jachtgeweer mee ga nemen, zag ik hem wel een twinkeling in zijn ogen krijgen, gevolgd door te horen welke kruiden ik dan het beste kon gebruiken. Zoals bijna elke avond zijn mijn ouders thuis als ik thuis kom. Mijn vader zit dan meestal de krant voor de tweede keer te lezen waarna hij de krant bij de buurman af gaat geven. Ik heb dat ritueel nooit anders gekend. Zolang als ik dat soort gebruik heb kunnen begrijpen delen we onze krant met de burens. De meer moderne mens haalt tegenwoordig de nieuwsfeiten van het internet. Niet dat mijn ouders nooit achter de computer zitten, maar toch. De tuin inrollend ga ik daarna met mijn billen op de terrastegels zitten. Er zijn weinig regels thuis, maar een van weinige is wel dat er in huis niet ge rollerskate mag worden. Op mijn sokken loop ik de keuken binnen, en zet de skates om de hoek van de deur zodat ik weet waar ik de volgende keer moet kijken. Mijn andere schoeisel zijn mijn paard rijlaarzen. Ik heb een verzorgpaard waar ik op mag rijden als de eigenlijke

eigenaar voor zijn werk niet in de stad is. Sinds vorig jaar heb ik de verzorging over Pablo, een drie jaar jonge hengst, die best wel zijn nukkige dagen heeft. Niet dat hij mij daarmee heeft. Ik hoef dan maar te dreigen dat ik de ijzeren sporen ga halen, waarna de hengst weet dat ik het ook echt meen. De keuken is zoals elke avond netjes opgeruimd, en doorlopend naar de woonkamer geef ik mijn vader een zoen op zijn wang, gevolgd door mijn moeders wang. Mijn moeder is tv aan het kijken. Ik kan er vergif op innemen dat ze een speelfilm aan het kijken is. Opkijkend vanaf zijn krant vraagt mijn vader, "Denk je dat je morgen gaat slagen?" "Voor honderd procent zeker," zeg ik, waarna ik bij mijn moeder op de bank ga zitten. Mijn vader zegt, "Dan ben je ook vast niet zenuwachtig." Ik zeg, "Ik heb een gezonde kriebel in mijn buik." Mijn moeder kijkt opzij, en vraagt, "Je bent toch niet zwanger?" Mijn moeder moest eens weten dat ik al een half jaar als enige in mijn bed heb gelegen. Ik vraag aan mijn moeder, "Wilt u in het kort vertellen waar de film over gaat, zodat ik verder mee kan kijken." De korte uitleg is wel heel beknopt, maar ik besluit voor mezelf dat ik niet meer van de film wil missen door verdere uitleg te vragen. Alsof ik in het perfecte gezin woon, verteld mijn moeder, "Ik heb vandaag appeltaart gebakken, en tijdens het reclameblok zal ik de taart aansnijden." De appels komen van de boom bij de burens. Na de appeloogst van vorig jaar aten we bijna elke week appeltaart. Gelukkig heeft mijn moeder daarvan geleerd, en heeft ze dit jaar vaker nee durven zeggen tegen de buurman en zijn appels. In de film spelen wel enkele spelers waar ik een beschuitje mee zou willen eten. Maar dat is voor na mijn roadtrip door Australië. Zoals beloofd stapt mijn moeder op vanuit de bank, en loopt naar de keuken voor de taart. Ik vraag, "Moeten we niet een keer een appeltaart aan de burens geven als ruilmiddel voor de gekregen appels?" Mijn moeder belooft, en zegt, "Met de volgende tas appels, zal ik een bedanktaart maken." Ik ben grootgebracht met het besef dat te veel suiker niet goed is voor een mens. Zodoende is er nooit slagroom in huis. Ik breng een appelpunt naar mijn krant lezende vader, en mijn moeder neemt de andere twee schotels mee naar de lage tafel, bij de tv. Ik heb nog nooit een gaatje in mijn gebit gehad, dankzij het door mijn ouders doorgegeven gestel en mijn eigen stevige gepoetst. Alle drie houden we niet van rozijnen of krenten in de appeltaart, wat ook de taart onbedoeld zoeter maakt. Ook heb ik van mijn ouders geleerd dat een tweede stuk taart een mens niet gelukkiger maakt, alleen maar dikker. Ik weet ook al heel lang dat de meeste dikke mensen niet zo geboren worden, maar gemaakt.

Lekkere croissants. 2.

Ik vond het altijd een botte opmerking tegen dikke mensen, maar mij was ook geleerd dat ik het niet in de buurt van dikke mensen moest zeggen. Deels uit zelfbehoud, maar ook uit preventie tegen de aangesproken dikkerd. Over het algemeen vind ik dat mijn ouders mij met normen en waarden hebben opgevoed. Ik heb wel in de klas gezeten met medeleerlingen die soms uitspraken deden waarvoor ze van de Uni gestuurd konden worden. Mijn vader kan tegelijk eten en de krant lezen. Tot hij met zijn vork op een leeg schoteltje zit te prikken. Ik weet wel dat mijn ouders elkaar waarderen. Al bakt mijn moeder nog zoveel taarten, mijn vader zal altijd zeggen dat zijn net opgegeten taartpunt zo mogelijk nog lekkerder is, dan de vorige. De speelfilm is eerder afgelopen, dan dat mijn vader de krant uit heeft. Ik vind voor mezelf dat ik op tijd naar bed moet gaan. Dan kan ik niet de te weinig geslapen uren de schuld geven als ik morgen zak. Maar ik zak niet, ik wil op vakantie en mijn vaders gezicht zien als hij de beloofde opslag bij mijn spaargeld gaat overmaken. Mijn ouders zeggen wel vaker dat ze maar één kind hebben, en die graag gelukkig zien. Ik neem de drie lege schoteltjes mee naar de keuken, en zet ze in de vaatwasser die mijn moeder altijd met de goedkope nachtstroom laat draaien. Ik besluit om daarna welterusten te zeggen, waarna mijn vader de gelezen krant bij de buurman gaat afgeven. Mijn ouders gaan nooit voor twaalf uur naar bed, maar zijn toch altijd s, ochtends om acht uur weer op, zodat we met zijn drietjes kunnen ontbijten. Bij ons thuis hebben we vijf kippen in de tuin, die volgens de kansberekeningen genomen over de hele week drie eieren per dag achterlaten. Een haan hebben we nooit gehad, voor een normaal gekookt ei, hebben we geen heren kip nodig. We zouden er alleen maar boze burens aan over kunnen houden. Ik ga naar boven naar de kamer waar ik vanaf mijn baby zijn heb geslapen. De kamer geeft mij een geborgen gevoel, wat haaks staat op de te bewandelen reis die ik wil gaan maken. Maar het zal mij ook een veilig gevoel moeten geven, dat als ik de complete kustlijn heb gezien, ik mij weer kan nestelen in mijn vertrouwde slaapkamer. In de badkamer ga ik mijn tanden poetsen, en het beetje make-up dat ik dagelijks draag van mijn gezicht vegen. Ik loop terug naar mijn slaapkamer, en pak mijn nachthemd uit de kast. Als ik s, nachts naar de WC moet, moet ik de trap af naar beneden. Ik vind het dan niet prettig, als ik in alleen mijn ondergoed iemand tegenkom. Het is een roze hemd, met op de voorkant een grote tekening van "The Pink Panther." Ik slaap al jaren in dat hemd, en ik denk dat ik het ook meeneem op mijn komende reis. Ik heb ook al zolang ik mij kan

herinneren een tv op mijn kamer. En als ik merk dat ik slaperig word, zet ik altijd de MTV zender aan, om met liedjes op de achtergrond in slaap te vallen. Ik zet vandaag maar gelijk de muziekzender op. Des te eerder ben ik morgen wakker. In de tuin hoor ik als ik goed luistert de kippen met elkaar praten. Hebben ze het over het zoveelste mooie ei dat ze geproduceerd hebben? Het moet haast wel dat kippen onderling met elkaar communiceren, want waarom tokkelen ze anders met elkaar? Ik zal wel nooit te weten komen, of de kippen die we hebben tevreden leven, en weten dat ze over een paar jaar op het bord van mij, en mijn familie terechtkomen? Ik weet wel dat net als de vorige groep kippen, ze de pan in gingen toen ze langzaam steeds minder eieren gingen leggen. Ik zie het al voor me in het kippenhok, hoe zenuwachtig de kippen onderling werden toen ze doorhadden dat er steeds minder eieren te rapen waren. Misschien hadden ze gezamenlijk wel besloten om bij mogelijke kippen burens eieren te gaan stelen om te verhullen dat hun eigen productie steeds minder werd. Maar er is geen ontsnappen mogelijk uit het solide kippenhok dat ik samen met mijn vader heb gemaakt. Ik vind het spijkers aangeven ook een te vermelden taak die het hok tot stand deed komen. Maar ik vind dat ik nu schapjes zou moeten tellen, in plaats van over de kippen in te zitten. Het zal mijn vader zijn die een uur later het lampje op mijn nachtkastje uit gaat doen, om vervolgens ook naar bed te gaan. De sterren hoog in de lucht beschijnen ook weer deze nacht mijn huis, als ook het kippenhok. De kippen leggen ook wel eens enkele eieren net voordat mijn ouders en ik gaan ontbijten, dan zitten er wel eens nog warme eieren bij het raapsel.

De volgende ochtend wakker wordend heb ik meteen door dat ik over een paar uur onderweg ben met de lesauto en Philip, mijn lesgever, naar het examen gebouw. De trap aflopend, al helemaal aangekleed voor wat komen gaat, begroet ik mijn vader en moeder. Ik heb mijn blik al gericht op de keukentafel voorzien van de ontbijtspullen. Ik zie ook drie croissants bij de sneeën brood liggen. Zal dat extraatje zijn vanwege de voor mij speciale dag. Ik zeg, "Ik vind het lekker dat er croissants gegeten kunnen worden vandaag." Mijn vader vraagt, "Zou je die anders graag elke dag willen eten?" Zo te horen is mijn vader daar ook een voorstander van. Ik kijk mijn moeder aan, en die zegt, "Dat moeten we eerst maar even beperken tot vandaag. Als je vandaag slaagt zal ik er over na gaan denken." Heel gek, maar iedereen heeft altijd een vaste plek aan de tafel. Ik bedenk dat dat ook zo is in de woonkamer. Ik zal nooit in mijn vaders stoel gaan zitten. Misschien

als ik eens alleen thuis ben. Ik zeg, “Jullie zitten nog niet lang aan tafel, want alle drie de gekookte eieren liggen nog op het schoteltje.” Wat raakt een mens toch heerlijk gewent aan zo’n ritme in huis. Als mijn moeder de lage salontafel in de woonkamer voor het ontbijt had gedekt, hadden we gedacht dat mijn moeder wappie was geworden. De boterhammen smaken er niet minder om. Maar, nee, op onze knieën bij de lage tafel gaat niet werken. De ochtendkrant ligt al wel op de lage tafel. Na het ontbijt wordt de keukentafel de plek waar altijd de krant gelezen wordt. Ik begin zoals altijd met mijn gekookte ei. Ik heb een keer kunstnagels gehad, maar dat was een grote fout. Op mijn werk kon ik er geen deeg mee kneden, en thuis had ik hulp nodig met het eieren pellen. Ik weet dat mijn ouders ervan gruwelen als ze zien hoeveel zout ik altijd op mijn ei strooi. Maar zo vind ik nu eenmaal mijn ei het lekkerst, pech. Mijn moeder schenkt twee thee in, en voor mijn vader koffie. Altijd als mijn vader zijn warme koffie heeft, gaat hij met twee handen om zijn koffiekop voor zich uit zitten kijken. Zijn blik is dan tegen de dichte koelkast, hij kan net zo goed zijn ogen dicht doen, maar dan vind ik dat hij zich wel echt voor zijn omgeving afsluit. En als mijn moeder het te lang vindt duren tikt ze zacht op de tafel, en dan doet mijn vader weer helemaal mee met het ontbijtritueel. Het idee dat het geel in een ei met tussenkomst van meneer haan een kuikentje kan worden heb ik al op jonge leeftijd uit mijn gedachte verdrongen. Mijn rijexamen zal nog bezig zijn als het lunchtijd is, en daarom eet ik nu maar twee boterhammen meer. Je kan het maar beter binnen hebben. Maar ik stel wel mijn croissant veilig. Die bewaar ik voor het laatst, het lekkerste voor het laatst. In deze moderne tijden kan een beetje keuken niet zonder meerdere theeën met een smaakje. Vroeger had je thee in vier soorten, Ceylon, Earl Grey, groene Pick Wick en goedkope rommel. Maar nu staat er bij mij thuis een plank vol met de gekste smaakjes. Een keer heeft mijn moeder in een gekke bui thee met bananensmaak gekocht. Maar als je dat niet lekker vindt, zit je wel met veel theezakjes die steeds verder achter in de kast verdwijnen. Mijn moeder en ik zweren nu alweer een hele tijd bij thee met gekarameliseerde perensmaak. Natuurlijk zonder suiker, in Huize Eline wordt er op de lijn gelet. Als ik bij mijn vriendin Kim thuis ben, wil ik nog wel eens een klein schepje suiker in mijn thee smokkelen. Ik pak het blok kaas vanonder de stolp vandaan, en snijd er drie grote plakken vanaf. Mijn vader vraagt omdat ik de schaaf nu toch vast heb, “Heb je voor mijn boterham ook drie plakken?” Ik kijk mijn moeder aan, maar die is druk bezig met jam op haar brood te smeren. Geen verdere kaasklanten dus. Na

vijf boterhammen achter mijn kiezen te hebben, pak ik mijn croissant. Die vind ik het lekkerst met aardbeienjam. Die bij ons is zonder suiker, en ik moet bekennen dat die echt wel lekkerder is dan die met suiker. Mijn vader noemt de gewone jam, suiker met een kleurtje. Na het ontbijt help ik mijn moeder nog even met afruimen, en mijn vader gaat de krant al pakken, daarmee lichtelijk bedoelend, ik wil erbij. Ik heb nog tijd genoeg. Ik wil nog even mijn theorieboek inkijken, en de verkeersborden nog eens na lopen. Mijn vader ziet mij met het leerboek lopen, en zegt, “Als je nu nog moet leren, ben je er rijkelijk laat mee.” Ik kijk mijn vader fronsend aan, en ga op de bank zitten. Het gordijn aan de voorkant van het huis is nog dicht. Dat maakt het onnodig donker op de plek waar ik wil gaan lezen. Ik sta op en schuif zachtjes het gordijn in de hoek van de kamer. De twee verkeersborden die aan geven wanneer je wel of niet aan de goede kant mag parkeren is zo’n instinker. Tijdens de praktijklessen heb ik nog wel moeite met de weefvakken om op en van de snelweg te komen. Maar die kom ik vast niet tegen vandaag. En als er nu een file ontstaat door een ongeluk verderop de weg, telt dan mijn examentijd gewoon door? Dan moet ik vast op een ander tijdstip opnieuw examen doen. Na een half uur mijn aandacht bij het boek te hebben gehad loop ik naar de keuken. Ik vraag aan mijn moeder, “Lust u ook nog een kop thee?” Die heeft daar ook wel oren naar. Voor mijn vader zit er nog koffie in de pot, en eigenlijk zonder het te vragen, zet ik een warme kop koffie bij hem neer naast de krant. Half opkijkend bedankt hij mij, en leest verder. Mijn moeder en ik gaan op de bank zitten, en mijn moeder verteld hoe het ging in de tijd toen zij autorijexamen heeft gedaan. Na vier keer afrijden pas haalde zij het roze kaartje. Ze weet nog wel dat ze mijn vader nog heeft geprobeerd over te halen om eenzelfde type auto te kopen, omdat ze daarin wist waar alle knopjes zaten. Ik les in een Europese auto, een Mercedes. Om die zelf te kopen heb ik niet de financiële middelen. Ik heb het geld wel, maar ik wil het niet aan een hele dure auto uitgeven. Mijn rondreis zal wel flink ingekort worden als ik zo’n auto koop. Maar hij rijdt wel super. Nee, ik wil een auto waar ik ook makkelijk in kan slapen. Een camper vind ik rijkelijk groot, en een lijkwagen vind ik griezelig, en een “no go”. Een lage ambulance, waar ik ook mee in parkeergarages kan lijkt mij wel plezant. Maar ik denk dat ik dan wel de teksten “Ambulance” oververf of wegschuur. En de knop die de zwaailichten en de sirene aandoet, mag ik vast niet gebruiken. Al denk ik wel dat ik s, nacht op een rustig stuk weg, wel eens los wil gaan met de zwaailichten en de sirenes aan. Maar waar vind je zoiets. Zou ik bij

een ziekenhuis kunnen informeren waar de afgeschreven auto's heen gaan? Nog een half uur, dan komt Philip mij ophalen, zodat ik met de examinerator een rondje kan rijden, en dan gewoon op het gemeentehuis even mijn roze plastic card kan afhalen. Ik moet straks nog wel even naar de WC bij het examengebouw.

Het examen. 3.

Daar zullen wel meerdere angstplasjes gedaan worden. Maar ook weer natuurlijk de vreugde kreten na het behalen van het rijbewijs. Philip is vroeg. Hij parkeert de lesauto langs de stoep, en wuift al tot bedaren als hij mij ziet opstaan van de bank. Ik laat hem binnen, en hij gaat al als vanzelf op de losse stoel bij het bankstel zitten. Hij begroet iedereen, en zegt, "Ik weet dat ik rijkelijk vroeg ben. Maar ik weet dat het voor een examen niet slim is om te gaan haasten. Die paar extra minuten leiden er vaak wel naar toe dat het rijexamen een succes wordt." Ik vraag, "Wil je ook een kop thee of koffie drinken?" "Een kop koffie sla ik niet gauw af, al zal ik vandaag nog wel zeker tien koppen koffie drinken," zegt hij. Mijn moeder zet gauw nog een halve pot koffie. Daar heeft mijn vader ook baat bij. Philip verteld, "Ik heb deze week alleen nog maar geslaagde examenklanten gehad." Nu weet ik niet of hij dat nu alleen maar zegt om mij moed in te praten. Maar hij legt ook ongemerkt de lat hoog voor mij, om niet als eerste deze week te falen. Ik zie mij vanmiddag al bij mijn werk vertellen dat ik geslaagd ben. En daarmee ook gelijk te zeggen, dat ik zoals toegezegd de komende weken vrij neem. Philip zit lekker onderuit gezakt. Ik heb wel vaker tijdens de rijlessen opgemerkt dat hij wel een relaxte baan heeft. Bij gevaar hoeft hij alleen maar een voetpedaal in te trappen, en bij goede leerlingen kan hij met zijn duimen draaien. Op mijn werk zie ik samen met mijn collega's dat we iets maken, produceren. Dat het een half uur later opgegeten is doet er niet toe, daarom horen pizza's ook volgens mij onder de noemer "Fastfood." Ik eet het liefst een tonijnpizza. De enkele olijf die ik er bij een andere pizzeria op zie liggen eet ik ook altijd op. Al had het vruchtje van mij aan de boom mogen blijven hangen. We hebben nog nooit zo gezellig met Philip zitten kletsen, ook niet met mijn vorige examen. Hopelijk werkt het echt, dat relaxte. Maar dan kijkt hij toch echt op zijn horloge, en zegt, "We moeten gaan. Mag ik bedanken voor de koffie?" En als ik naar mijn vader kijk zie ik een duim omhoog gaan. Mijn moeder loopt mee tot aan de buitendeur, en pakt mij vast, en wenst mij geluk. Ik wil naar de lesauto toe, want ik wil niet met beginnende tranen de lesauto te moeten starten. Goed achterom en in mijn

spiegels kijkend, rij ik het verkeer in. Ik hoop eigenlijk dat ik een ambulance vind, die net zo lekker rijdt als deze Mercedes. Een mens mag toch dromen? De vrij nieuwe rotonde neem ik vloeiend, en ik stop netjes voor de fietser die heel zeker weet dat hij voorrang heeft op de lesauto. Philip zegt niets, en vraagt nogmaals, “Weet je zeker dat de spiegels goed staat voor je?” Alle drie de spiegels laten mij naar achteren kijken, daar hoef ik straks niets meer aan te doen, of ik moet er straks nog eentje afrijden. Er staan wel tien, twaalf lesauto’s op het parkeerterrein. Ik denk wel dat we goed gereden zijn. Philip neemt zijn mannentasje mee naar binnen, en ik zeg, “Ik ga eerst gelijk maar even naar de Wc’s.” Bij de wasbakken zie ik een bekend gezicht. Dat meisje was hier ook de vorige keer toen ik moest afrijden. Ik zeg tegen het meisje, “Ik heb jou hier al eens eerder gezien.” Het meisje verteld verrast kijkend naar mij, “Toen ben ik gezakt, maar ik ga het nu voor een tweede keer proberen.” Ik vind dat het meisje onzekerder klinkt dan mezelf. Ze zegt, “Ik heet Linda, en om elf uur moet ik gaan rijden.” Ik zeg, “Ik ga ook nog even snel plassen, want ik moet ook om elf uur.” Linda belooft, “Ik zal niet met het weggrijden tegen jouw lesauto aan rijden.” Ze vraagt nog wel, “In wat voor merk en kleur auto ben je gekomen?” Na de WC was ik nog even mijn handen. Linda is alweer het restaurant ingelopen waar ik ook heen loopt naar Philip, want hij heeft de sleutel van het lesmonster. Philip zit alweer aan een bak koffie. Hij weet van mij dat ik graag Zeven-up drink, en hij vertelt erbij, “Die krijg je van mij.” Ik vind het niet meer dan logisch, als ik optelt wat ik al in Philips portemonnee heb doen verdwijnen, mag er zeker wel een glas fris af. En straks als we weer heelhuids terug zijn, mag hij weer trakteren. Ik zie alles positief, ik heb geleerd dat ik met die instelling de fijnste mensen tegenkom. Ik verteld Philip over mijn korte ontmoeting met Linda, en ik ga zitten bij mijn Zeven-up. Ik hoop dat ik dit gebouw na vandaag nooit meer aan de binnenkant hoef te zien. Ik ontdek normaal graag mooie gebouwen, en ook grote winkelcentrums. Met net ingeschonken glazen Zeven-up heb ik altijd de heerlijke belletjes die al lijkt het zo, helemaal door borrelen tot in mijn neus. Als het bijna elf uur is komt er een oudere meneer naar onze tafel toe lopen, en Philip begroet de man met de mans voornaam, Erwin. De man geeft mij een warme hand, en hij bevestigt, “We gaan er straks een gezellig half uur van maken.” Ik ga er toch vanuit dat de radio niet aan mag tijdens het examen. Ik moet ook een kwartier van die tijd zelf de aanwijzingen van de TomTom volgen. Met ons drinken op gaan we naar de lesauto toe, en voordat we instappen wil Erwin net als de vorige keer

weten of ik wel wat kan zien in het verkeer. Het door mij op te lezen kenteken van een auto ver weg op het parkeerterrein lukt goed, en ik mag achter het stuur gaan zitten. In mijn ooghoek zie ik Linda instappen in haar lesauto. Ik mag het parkeerterrein afrijden, en als ik langs Linda rij druk ik op de toeter van de Mercedes. Met dat ik dat doe bedenk ik mij, dat je alleen bij dreigende verkeerssituaties mag toeteren, en niet zoals bij deze als begroeting. Ik kijk meteen naar Erwin, en ook door mijn binnenspiegel naar Philip. De afkeurende blikken vermijdt ik verder, en luister naar Erwin, als hij zegt dat ik linksaf mag slaan. Ik heb het gevoel dat ik veel beter rij dan de vorige keer. En misschien is het ook dat Erwin mij meer vertrouwen geeft tijdens zijn aanwijzingen. De zebrapaden zijn nu ook geen twijfelpunten. Ik moet mij inhouden om niet te hard te gaan rijden. Het TomTom gedeelte moet mij terug lijden naar het startpunt van een klein uur eerder. De speciale verrichtingen waren, appeltje eitje. Ik neem zelfs de gok om te vertellen van mijn reis langs een heel groot deel van de Australische kust. Erwin vraagt daarop, "Heb je al een type auto op het oog om te kopen?" Ik durf te vertellen dat ik graag een afgedankte lage ambulance wil kopen zodat ik in ieder geval voor elke avond een slaapplek heb. Philip zegt, "Ik heb vroeger met twee vrienden juist de berg gebieden verkent met een kleine camper, met net genoeg slaapplek voor drie man." Als ik naar Erwin kijk zie ik hem knikken, als teken dat het goed is gegaan volgens de normen van het Australische Examen bureau. Ik wil wel huppelen zo blij ben ik met de straks te horen uitslag van het rijexamen. Maar dat staat raar, ik heb er wel de twee staarten voor in mijn haar. Dezelfde tafel van eerder is nog leeg en daar weer zittend houdt Erwin Philip en mij niet langer in spanning, en zegt, "Eline, je bent geslaagd." Ik trommel met mijn vuisten op tafel. Ik bedank Erwin, maar natuurlijk ook Philip voor zijn geboden hulp. Philip vraagt, "Erwin, wil je wat te drinken?" Hij krijgt als antwoord, "Ik ben al wel aan kop koffie nummer vijf toe." we zitten tijdens de drankjes nog wat na te praten, totdat Philip zegt, "We moeten weer naar huis, want ik heb straks nog een leerling die nog niet zo ver is als jou." Voordat we opstaan voel ik twee handen op mijn schouders, en iemand die in mijn oor fluistert, "Ik ben ook geslaagd." Dat kan alleen maar Linda zijn. Wij twee meiden zijn blij voor elkaar, en voordat ik achter Philip aan naar buiten loop vraag ik nog gauw aan Linda haar telefoonnummer. Die is snel doorgezonden, en we zeggen tegen elkaar, "We gaan elkaar eerdaags nog spreken." Ik rijd net alsof het een verlengde is van het examen netjes naar huis toe. Onderweg schrijft Philip het document dat ik nodig heb om bij het

gemeentehuis mijn rijbewijs te krijgen. Mij nogmaals feliciterend stop ik voor mijn huis, en Philip verruild zijn zitplaats voor die van mij. Ik had het plan om betreurd kijkend naar binnen te gaan, maar dat lukt mij voor geen meter. Mijn vader ziet dat ik niet de gelaatsuitdrukking kan laten zien die ik wilde, en hij loopt naar me toe om mij te feliciteren. Mijn moeder komt uit de keuken lopen, net zo blij als haar man. Ik zeg, "Ik wil graag gelijk vanmiddag mijn rijbewijs gaan halen. Ik weet dat ik voor tien Dollar extra gelijk mijn pasje mee kan krijgen. Dat heb ik er wel voor over." Ik vertel, "Ik heb heel fout aan het begin van het examen ongeoorloofd getoeterd, en ik was bang dat ik het gelijk al verpest had." Mijn vader vraagt, "Waarom moest je dan zo nodig toeteren?" Met de uitleg dat ik Linda in zag stappen, hoor ik mezelf weer zeggen hoe dom het was. Er werd gelukkig niets van gezegd door Erwin. Eigenlijk had ik nu het liefst mijn schoenen uitgegooid, en boven het ligbad vol laten lopen en heerlijk tussen het badschuim liggend naar Linda proberen te bellen. Maar dan heb ik niet vandaag al mijn rijbewijspasje. Op het examendocument staan hoeveel geld ik mee moet nemen naar het gemeentehuis. Ik zeg tegen mijn ouders, "Ik kom straks terug met drie gebakjes om het toch wel te vieren." Ik heb al in gedachte dat ik drie moorkoppen ga halen. Wel na het gemeentehuis, anders denken ze daar achter de balie dat het gebak voor hen is. Ik ga naar de schuur, en pak mijn fiets en bedenkt dat ik ook wel veel minder ga fietsen in de toekomst, zeker de komende weken. Ik kan mijn fiets wel meenemen achterin, maar ik denk dat ik de kleine stukjes van en naar winkels gewoon ga lopen. Dan hou ik ook mijn bed netjes. Ik fietste altijd wel graag. Ik heb nooit de neiging gehad om een scooter te kopen. Ik heb een keer een klasgenote zien vallen met haar scooter. Ze hadden in het ziekenhuis de grootste moeite gehad om de steentjes van het wegdek uit haar benen te halen. Misschien weet mijn vader wel een weg te belopen om aan een geschikte ambulance te komen. Mijn hele leven heb ik al kunnen bouwen op mijn ouders, en ik ga ervan uit dat dat nu ook niet anders is. De mevrouw achter de gemeentebalie vraagt mij, "Neem even plaats te op de wachtbank, en ik zal je straks jouw verse rijbewijs overhandigen." Ik sla mijn benen over elkaar, en ga zitten kijken of de voorbijgangers in de hal net zo vrolijk kijken als ikzelf. Een twintig minuten later roept de vrouw mij naar haar toe, en schuift al ware het een kostbaar sieraad het roze papiertje naar mij over de balie. Ik betaal netjes, en stop het platte stukje plastic in mijn binnenzak. De vrouw vraagt aan mij, "Wil je het pasje niet controleren op mogelijke fouten." Ik begrijp hieruit dat de vrouw niet zeker van

zichzelf is, en ik pak het pasje weer uit mijn jaszak. Hart op lezend bevestig ik, “Het klopt allemaal, maar sluipen er dan wel vaker fouten in?” De vrouw zegt, “Het blijft “mensenwerk,” en vandaar de controle.” Ik stop het pasje weer terug in mijn jas, en zeg, “Ik ga nu naar de bakker, en het thuis even dunnetjes ga vieren.”

Ken en Barbie. 4.

De vrouw achter de gebakvitrinebank kent mij wel. Ik heb in mijn lagere school tijd wel bij hun dochter gespeeld, voornamelijk met de barbies. Elk meisje heeft wel zo’n levensfase dat Barbie trouwt met Ken, en ze voor eeuwig gelukkig leven. In het echte leven heb ik wel geleerd dat een echte “Ken” niet te koop is, en je hem als gelukstreffer moet tegenkomen, of misschien ook nooit. De gedachte dat Barbie ook met een andere Barbie kon trouwen, werd als raar beschouwd. In de klas van mij werd er al raar gekeken, als ik na de gymles iets te lang met een ander meisje stond te praten, beide wachtend op een vrijkomende douchecabine. Ik heb het altijd vreemd gebonden dat er weinig “Ken,s en Barbies” gezegend waren met kinderen. De wereld van Barbies draait alleen om volwassenen. Ik droomde altijd om het lichaam te krijgen zoals de in alle proporties uitblinkende Barbie. Perfecte borsten, lange benen, en een slanke buik. En als ik dan wel eens mijn moeder zag zwoegen om haar jeans dicht te krijgen, had ik wel eens willen vragen waarom mijn moeder niet een maat grotere broek ging kopen. Ook mijn moeder had misschien vroeger wel “Barbie dromen “maar het niet kunnen verwezenlijken. Voor mij is mijn vader wel een “Ken.” Eentje die mij op de rand van mijn bed zittend vertelde over sprookjes, de ene nog onwerkelijker dan de andere. Ik heb wel geleerd dat je alleen de reële stukken uit een sprookje moet toepassen in je eigen leven. Anders loop je je hele leven te rennen achter valse beloftes, en kinderlijke werkelijkheden. Met één hand aan mijn stuur fietsend, kom ik veilig thuis met in mijn rechterhand de milieuvriendelijk verpakte lekkernijen, die je alleen op speciale momenten moet eten. Het moet bijzonder blijven, en het doet jezelf alleen maar pijn als je op de weegschaal gaat staan. Ik tref mijn vader in de schuur, aan het werk aan iets op de werkbank. Hij schuift zijn te maken voorwerp aan de kant, en loopt samen met mij naar de keuken waar mijn moeder de was aan het vouwen is. Ik pak de gebakshoteltjes en de echte gebaksvorkjes uit de besteklade. Ik zeg, “Ik heb het gevoel of ik jarig ben.” Ik denk zelf dat ik genoeg heb aan dit rijbewijs. Als ik later deel uit maakt van een gezin, heeft een motorrijbewijs geen gebruikswaarde. Een motor met zijspan is leuk voor

regenvrije dagen, en anders maar een ruimte innemend voorwerp. Mijn ouders hebben de televisie aan staan op een muzieksender die alleen maar oude liedjes laat zien en horen. Het is vast allemaal muziek waar ze vroeger op gedanst hebben in het kerkzaaltje waar soms bij hoge uitzondering mannen en vrouwen bij elkaar gezet werden op mogelijke eenwording van liefdesparen, die later trouw met veel kinderen naar de kerkdiensten toe kwamen. Ik zet de moorkoppen op de lage tafel, maar vraag mijn ouders, "Willen jullie even met eten wachten, tot we er ook wat te drinken bij hebben?" Mijn vader zegt, "Je moeder, en jij moeten blijven zitten, ik weet ook hoe er koffie of thee gezet moet worden." Mijn moeder vraagt, "Ben je goed geholpen in het gemeentehuis?" "Ik hoefde niet te wachten, ik werd gelijk geholpen door een mevrouw, die ik daar als eens eerder had zien lopen," zeg ik. Mijn moeder stoot mij aan, en zegt, "Je mag nu eindelijk de auto van je ouders meenemen." Ik weet niet of mijn vader daar ook zo over denkt. Er komen drie hete koppen thee de kamer in gevolgd door mijn vader. Hij zegt, "Ik doe ook mee met de thee, want vanavond tijdens de krant lezen drink ik ook nog koffie." Hij drinkt niet vaak thee, maar het maakt het er niet minder gezellig om. Ik laat het dure stukje plastic zien aan mijn beide ouders tegelijk, en ik zeg, "Het roze geval vertegenwoordigt wel enkele duizenden Dollars." Maar mijn moeder verzekerd mij, "Maar je zal er enorm veel plezier van beleven." Mijn vader en moeder weten ook al tijden van mijn reisplannen, maar nog niet van een eventuele tweedehands ambulance. Het netjes opeten van een moorkop is nog niet zo makkelijk, maar wel de inspanning waard. Na het genuttigde gebak komt er nog een tweede ronde thee, waar mijn vader verteld hoe makkelijk hij zijn rijbewijs heeft gehaald. Hij zegt, "De examinerator die ik die dag trof was de vader van een vriend van mij, en die zag al na een kwartier examen dat het goed zat, waarna we rechtsomkeer maakte naar de startplaats. Maar in die tijd moest je nog zeker drie dagen wachten tot het kleine boekje een rijbewijs mocht heten." Ik zeg, "Ik wil zoals beloofd nog bij mijn werk langs met het goede nieuws, en ook om te zeggen dat ik deze week nog uit werk, waarna ik toch echt op reis ga." Mijn moeder vraagt, "Durf je gelijk al alleen in een auto de weg op?" Ik zeg, "Ik ga nog even lekker op mijn roller skates er naar toe." Het is heerlijk weer. Mijn vader zegt, "De auto staat er niet alleen voor regenachtige dagen." Ik glimlach tegen mijn vader, en zeg, "Binnen enkele dagen heb ik zelf een auto onder mijn kont, anders loopt mijn reis alleen maar vertraging op." Mijn vader vraagt, "Is er wel plek voor nog een auto op ons terrein?" Ik zeg, "Mijn toekomstige auto zal niet in

de garage komen te staan. Mijn auto zal een waterdicht dak hebben, en meer heeft een auto niet nodig." Ik loop naar de plek waar ik gisteren mijn skates heb uitgedaan, en ga er mee buiten op de stoeprand zitten. Mijn moeder loopt naar mij toe, en vraagt, "Wil je echt niet met de auto?" Als ik iets heb besloten, wil ik het ook op die manier doen. Met mijn skates onder gebonden, zeg ik tegen mijn moeder, "Na de pizzeria ga ik ook nog even bij de mysterieuze overbuurman een praatje maken." Mijn moeder heeft niet precies begrepen, wat ik met het laatste bedoelde. Maar het komt wel vaker voor dat ze mij niet helemaal begrijpt. Maar dat zal mijn moeder ook wel gehad hebben met mijn oma. Tegen het langzaam oplopende asfalt tot aan de pizzeria orollend zien mijn collega's al bij aankomst, dat ik goed nieuws kom brengen. Bij de achterdeur van de keuken heb ik normale gymmen staan. Die wil ik nog wel even aantrekken, ook met het oog op de onaangekondigde visite bij de overbuurman, die ik al zo vaak gezien heb, maar nog nooit gesproken. Het woord "schamen" komt bij mij naar boven borrelen, maar wat niet geweest is, is niet geweest. Mijn collega's weten hoe het roze papiertje er uit ziet, maar voor de show gaat toch de card van hand tot hand. Er wordt gevraagd, "Waarom ben je niet met de auto?" Ik laat de vragende naar de zon kijken, en ik zeg, "Ik vond het heerlijk weer voor de rollerskates. Ook mijn skates gaan mee op reis, misschien kom ik nog wel prachtige stukken asfalt tegen langs de kust. En ik verwacht onderweg ook nog wel mooie fietspaden vlak langs het strand." Ik bespreek met mijn baas, dat ik nog deze week uit werk. Er komt dan zolang ik onderweg ben een tijdelijke vervanger. Ik kijk door het grote voorraam van de pizzeria, en zie de buurman op zijn vaste plek zitten. Ik vraag aan mijn collega Ina, "Wil je een pizza maken die iedereen lekker vindt?" Ina zegt, "Een Margarita is een pizza waar niets aan fout kan, of je moet niet van tomaten houden." Ik zeg, "Ik ga aan de overkant vertellen dat hij mij voorlopig even niet zal zien, maar dat ik wel terugkom." En ik hoop dat de pizza een welkome binnenkomer is bij de man. Ina zegt, "Ik heb de man ook al vaker zien zitten, maar hij heeft ook nooit de moeite genomen om de pizzeria binnen te lopen." Ik zeg, "Ik wil de eerste stap zetten, en kijken hoe het balletje rolt. Ik zal de geur van een vers gebakken pizza wel gaan missen." Natuurlijk niet als ik onderweg ook eens een pizzeria binnenloop om te kijken en proeven hoe ze het verderop aan de kust doen. En misschien ook wel een beetje bedrijfsspionage uitvoeren. Het kan zijn dat ze daar handelingen doen die ook op mijn werk toe te passen zijn. Zo zag ik eerder wel eens bij een restaurant, waar ze toen aten dat ze een oven of andere

elektrische apparaten op onhandige hoogtes hadden staan wat hun zelf schijnbaar nog niet opgevallen was. Maar ik had dan ook weer niet de praatjes, om het bedienend personeel daar op aan te spreken. De dampende pizza wordt uit de oven gehaald, en meteen in hap bare punten gesneden met de handige snijder die alle punten in een keer kan snijden. In de doos met de pizza, en naar de overkant ermee. Ik kijk goed uit met oversteken, en loopt op een verbaasde man af. Ik zet de pizzadoos op tafel, en zeg met mijn uitgestoken hand, "Dit had ik al veel en veel eerder moeten doen." De man vraagt, "Waar zijn jouw rollerskates, en waarvoor kom je hier bij mij?" Ik zeg, "Ik kom samen met u pizza eten." De man zegt, "Dan ga ik toch even twee borden pakken, want om zo uit de doos te eten heeft mijn moeder mij beter geleerd." Snel na wat gerommel, komt hij terug met twee platte borden, en gelukkig geen bestek. Als hij weer zit, zegt hij, "Ik heet Harry, en ik woon hier al vanaf mijn trouwen." Ik heb er nog nooit een vrouw gezien. Ik denk dat de goede vrouw inmiddels is overleden. Harry zegt, "We zijn in de zomer van negentientachtig getrouwd, alweer tweeënveertig jaar geleden. Het was nog mooier weer dan nu, of was de dag alleen in mijn gedachte toen mooier, omdat het een gebeurtenis was waarbij ik alles mooi vond?" Ik gok in mijn gedachte dat ik straks binnen een uur alle grote gebeurtenissen van de man, en zijn vrouw gehoord zal hebben. Ik schuif een even groot gedeelte van de pizza op elkaars bord, en de man is verwonderd dat de pizza al in punten verdeeld is. Ik zeg, "Moet ik nu echt denken dat u nog nooit een pizzeria pizza heeft gegeten? En dat terwijl u er tegenover woont." Hij zet het bord op zijn schoot, en hij zegt, "Ik wens je smakelijk eten." Harry wrijft zijn oude handen tegen elkaar, en glundert. Ik op mijn beurt hoop dat hij hem lekker vindt. Ik kijk naar de pizzeria. Vanachter het raam zie ik een paar van mijn collega's naar het etende stel kijken. Ze steken hun duimen omhoog. Ik zeg er niets over tegen Harry, maar Harry zegt zonder van zijn bord op te kijken, "Jouw collega's staan zeker vanachter het grote raam te kijken?" Ik zeg, "Ja." En ik vraag, "Vind u de pizza lekker?" Hij zegt, "Ik ben niet gewent om iets warm te eten, dat ik niet zelf heb gekookt, en ik beleef dit als een kleine cultuurschok. Ik weet na zoveel jaar wel hoeveel collega's je hebt, maar ik ben blij dat je toch met een pizza aan bent komen lopen." Ik vertel, "Ik ben met een reden met deze pizza de weg overgestoken. "Je bent toch niet zwanger?" vraagt hij verschrikt. "Nee, gelukkig nog niet," zeg ik. Harry zegt, "We hebben met de grootste zorg twee kinderen opgevoed, en wat doen ze dan als dank? Gaan ze mijlen ver weg wonen, en komen dus amper op bezoek." Ik ben wel niet altijd bij

de pizzeria, maar ik heb er ook nog nooit mensen gezien die regelmatig bij Harry langskwamen. Al pratende met elkaar is de hele pizza toch warm opgegeten. Ik vraag aan Harry, “Wat vindt u van de zo neutraal mogelijke pizza vindt die ik heb meegenomen?”

Overbuurman Harry. 5.

“Ik wist immers niet waar u wel of niet van hield voor smaak.” Harry zegt, “Ik ben gek op kaas en vis, en ook weet ik dat er vaak salami op pizza gebruikt wordt.” Ik zeg, “Nu ik bij u heb gegeten, moet u ook eens bij ons aan de overkant komen eten.” Nog nagenietend van de lekkere pizza wil Harry toch kwijt, “Mijn vrouw is twee jaar terug na een lang ziekbed overleden, maar ik vind dat ik het zelf goed alleen red. Je zal wel gemerkt hebben dat ik graag buiten op mijn stoel zit, en kijk wat er allemaal voor mij op de weg, en stoep gebeurt. Het is ook wel eens gebeurt dat ik zelfs in slaap ben gevallen in het warme middagzonnetje. Ik ben niet bang dat ze dan mijn huis leegstellen, want ik heb niet veel van waarde binnen. Het kostbaarste wat ik heb, zijn herinneringen en die kan niemand stelen.” Ik vertel, “Ik werk alweer jaren met plezier in de pizzeria. En ik heb elke maand wat geld opzij gelegd voor mijn grote reis. En dat brengt mij op het punt waarvoor ik eigenlijk hier bij u ben.” Harry vraagt, “Wil je even je verhaal stoppen, want ik heb nog niet eens gevraagd, of je wat te drinken wil.” Ik vraag, “Heeft u ook Zeven-up in uw drankenvoorraad?” Harry zegt, “Ik ga even kijken.” En ondertussen kijk ik nogmaals naar de pizzeria. Daar is gelukkig iedereen weer aan het werk, na gadegeslagen te hebben dat ik de situatie prima kan hendelen. Harry komt terug met twee glazen Zeven-up en gaat weer zitten. Hij zegt, “Nu mag je verder met jou verhaal.” Ik vertel, “Ik heb eerder vandaag mijn rijexamen gehaald, en dat dat het beslissende onderdeel was in mijn plannen voor de komende weken. Ik ga volgende week op reis in mijn eigen land door om met de klok mee langs de kust strook van Australië te gaan ondervinden hoe de mensen daar leven. En wat er van waarde is voor mijn verdere beleving van mijn thuisland. Het kan zomaar gebeuren dat ik op een druk punt met mensenverkeer gewoon ga zitten kijken hoe de mensen zich daar gedragen. En ik zal ik niet wezen, als ik daar niet iemand te spreken krijg die net zoals mij interesse toont in zijn of haar medemens. Ook ga ik morgenochtend op pad om een auto te kopen, die past bij mijn levensstijl de komende tijd.” Harry vraagt, “Wil je dan in jouw auto overnachten, of wordt het een reis van hotel naar hotel?” Nee, “Ik ben van plan om van camping naar

camping te reizen, als ik toch aan mijn hygiëne wil denken, door toch regelmatig te kunnen douchen. Of ik laat me soms verwennen met een heerlijk ligbad in een hotel. “Harry zegt, “Ik hoor al wel dat je al aardig hebt doordacht wat je fijn vindt.” Ik vertel ook, “Ik ga achterhalen waar ik een bijna versleten ambulance kan kopen voor weinig, en de gok neem dat hij mij zal brengen, waar ik maar wil.” Harry zegt, “We hebben al jaren terug onze auto verkocht, omdat we geen reden hadden om nog ver te reizen. Ik kom met het openbaar vervoer nog waar ik wil. In de schuur achter mijn huis heb ik nog de brommer staan, waar ik samen met mijn vrouw jarenlang de wijk onveilig mee heb gemaakt. Als ik terugdenk aan de fijne ritten die we samen maakte naar het strand, die we altijd afsloten met een gebakken vis bij de viskraam. Kibbeling bestond toen nog niet, maar een hele gebakken lekkerbek was gewoon kibbeling aan één stuk. We waren in die tijd oude bekenden bij de uitbater van de viskraam, en de man legde altijd als vanzelf de twee gepaneerde vissen in de frituur. Mijn vrouw was altijd graag op het strand. Met een koeltas gevuld met genoeg drinken voor toch wel de hele middag gingen we dan naar het strand. Ik vraag, “Gaaf u nog wel eens naar het strand?” Hij zegt, “Eens in de maand ga ik, dan wel zonder koeltas, naar het strand. Met een goed boek in mijn strandtas weet ik mij altijd goed te vermaken. Ik heb altijd gauw door of ik met de strandgasten op het strandlaken naast mij een praatje kan maken, of niet.” Ik voel in mijn gedachte een steeds grotere bewondering opkomen voor de man die nu in dit korte gesprek veel over zichzelf, en zijn vrouw loslaat. Harry zegt, “Ik ben benieuwd met wat voor auto je van de week aan komt rijden.” “Ik heb mij de tijd gegeven om de komende drie ochtenden voor mijn vertrek op autojacht te gaan. Zolang de auto maar gekeurd is, en het nog een half jaar uithoudt. Ik ga morgenochtend naar het ziekenhuis, om te vragen wie ik kan spreken om erachter te komen waar de afgedankte ambulances naar toe gaan,” zeg ik. Ik denk dat ik dan word doorverwezen naar de technische dienst van het ziekenhuis. Ik vraag aan Harry, “Vind u het leuk vindt als ik u op de hoogte hou waar ik mijn bevindingen doe, onderweg langs de kust.” Harry zegt, “Ik ontvang graag berichten van je op mijn E-mail adres. Dat heeft mijn vrouw mij nog wel bij kunnen brengen. Mijn vrouw en ik stammen natuurlijk nog uit het tijdperk van de vaste telefoon in de woonkamer, wanneer je als je opnam nooit te horen kreeg “waar ben je?” Ik neem nog een slok van mijn drinken, en voel ook nu de koolzuurprikkels omhoog stijgen. Ik zit wel lekker zo met Harry in de middagzon. Ik zeg, “Straks ga ik aan de overkant mijn rollerskates aantrekken, op weg naar huis

voor het avondeten.” Harry zegt, “Ik vond de pizza heerlijk, en ik zeg nogmaals dat ik het fijn vond dat juist jij hem kwam brengen.” Ik geef Harry een hand, maar hij zegt, “Zo makkelijk kom je er niet vanaf.” Hij staat op uit zijn stoel, en geeft mij een gemeende zoen op mijn wang. Ik zeg, “Ik kom nog drie middagen werken van drie tot tien, en u gaat zeker horen wanneer ik op pad ga.” Met de lege pizzadoos onder mijn arm steek ik de straat over op weg naar mijn rollerskates. Mijn collega’s hadden wel gezien dat het goed ging zo op het zitje in de zon. Ina plaagt mij door te zeggen, “Als je nu bij Harry intrekt kom je lekker dicht bij je werk te wonen.” Ik laat Ina maar praten, maar toch denk ik dat ik Harry wel een plezier zou doen. Hij liet wel merken dat hij mij verkoos uit al de dames die in de pizzeria werken. Ik doe bij de achterdeur van de zaak mijn rollerskates weer aan, en ik weet dat ik op de terugweg bergafwaarts ga, zo richting huis. Ik steek mijn hoofd nog even naar binnen, en roep, “Morgenmiddag ben ik er weer.” Via dezelfde route zoals ik gekomen ben, rol ik naar huis. Ik loop op kousenvoeten de keuken in waar mijn moeder net klaar is met het avondeten. Naast de pizza heb ik nog wel zoveel trek dat mijn moeder niet voor niets op mij heeft gerekend met eten. Ze roept mijn vader, dat we gaan eten. Hij vraagt, “Wat gaan we eten? Mijn moeder vraagt, “Heb je dat nog niet geroken? Ik heb lasagne voor drie gemaakt, verdeelt over twee ovenschalen.” We zijn alle drie wel gek op de Italiaanse keuken. Mijn ouders zijn nog voordat ik er was naar Rome geweest. Ik heb al meerdere malen het fotoboek gezien, vol met zwart/wit foto’s bij de bekende punten van de oude stad. Ik beperk mij nog maar even tot mijn eigen land, dat ook al ontzettend groot is. Ik sta wel vaak stil bij hoe bepaalde dingen aan hun naam komen. Neem nu lasagne, heeft die naam nu een makkelijk uit te leggen geschiedenis? Of had het in het oude Rome al een verbasterde naam lijkend op lasagne? Daar ga ik toch maar eens “Google” op los laten. Tegenwoordig bidden we bij mij thuis niet meer, voor en na het eten. Ik denk eigenlijk dat mijn vader niet meer geloofd dat alles op aarde door één iemand gemaakt kan zijn. En hij eigenlijk in een soort van wereld overkoepelend sprookje geloofde. Hij en mijn moeder hebben ook inmiddels hun nodige leed meegemaakt en onverklaarbare wreedheden die niet hadden mogen gebeuren. Als een God dat toelaat, waar ben je dan nog? Ik hoef niet mee af te ruimen, en ik ga even boven op mijn kamer naar Linda bellen, om te horen hoe er bij haar thuis gereageerd werd op haar behaalde rijbewijs. Linda is ook net klaar met eten, en ze is in hun schuur bezig om een fietsband te plakken. Linda zegt, “Mijn moeder heeft in een spijker gereden, en ik vind het fijn dat ik dit voor mijn

moeder kan repareren.” Linda werkt in een boekenwinkel. Ze vertelt, “Ik hoor van vrienden dat mijn slaapkamer ook net een boekwinkel lijkt. Ik lees graag, en ik kan nooit een boek weg doen als ik het uitgelezen heb.” Ik heb net als in mijn kledingkast geen moeite om dingen weg te doen zodat een ander er nog plezier aan kan hebben. Linda had besloten om niet het extra geld uit te geven om haar rijbewijs gelijk mee te kunnen krijgen. Ze kan het morgenmiddag ophalen. Ik had dat ook eigenlijk wel kunnen doen, elke Dollar is er weer een. We praten nog zo’n tien minuten over en weer over wat ons bezighoudt, totdat ik vertel, “Ik ga morgen een oude ambulancewagen kopen.” Linda vraagt, “Mag je dan ook de sirenes en zwaailichten gebruiken?” Ik zeg, “Wat denk je zelf, daarvoor koop ik hem juist.” Linda zegt, “Ik weet ook eigenlijk wel het antwoord, maar ik wilde het toch wel even gevraagd hebben. Ik mag voorlopig ook in de auto van mijn moeder rijden. En ik heb na al de kosten van het rijbewijs ook even geen geld om een eigen auto te kopen. Je moet dan zeker eerst bij het ziekenhuis gaan kijken?” Ik ben het wel van plan. Ik heb nog geen zin om al te gaan slapen, maar ik kleed me al wel om in mijn pyjama en sloffen. Zo kan ik beneden nog even gezellig met mijn pa en ma tv kijken. Mijn vader is beneden zoals altijd na het eten de krant aan het lezen. Mijn moeder is ook klaar in de keuken, en zit al op de bank en op het tv scherm te kijken wat er allemaal nog komt vanavond. Mijn moeder zegt, “Ik vind het slim dat jij je al hebt omgekleed.” We besluiten ook met goedvinden van mijn vader dat we een speelfilm met Bruce Willis gaan kijken. Niet dat mijn vader veel van het begin zal zien, hij zit nog veel te diep in zijn krant. Ik heb het er met mijn moeder over wat ze morgenochtend van plan is. Mijn moeder moet bekennen, “Ik heb nog nooit zelf een auto gekocht. Ik zag altijd wel waar je vader mee thuis kwam. Hij vindt nog heel ouderwets dat een auto kopen een mannen ding is.” Ik kijk mijn vader aan, en ik wil er wat over zeggen. Mijn moeder houdt haar hand voor mijn mond, en zegt, “Wat je gaat zeggen, zal tegen dovenmansoren zijn.” Tijdens de reclames haalt mijn moeder voor alle drie wat chips, en dat lijkt mijn vader toch ook wel naar de tv te kijken. Mijn vader kijkt de verdere helft van de film ook mee, en hij weet warempel de resterende tijd zijn ogen open te houden. De film is tegen elf uur afgelopen, en ik zeg mijn ouders welterusten. Dat ga ik zeker tijdens mijn vakantie missen, maar ik heb de hele trip uit eigen beweging gepland. Ik kan elke avond naar huis bellen, en dan is het net of ik even bij hen ben. En misschien kom ik onderweg wel iemand tegen die mij mijn ouders doen vergeten. Dan moet het wel iemand zijn die mij heel erg doet vergeten om thuis

nog te bellen. Boven in de badkamer poets ik mijn tanden. Het heet een badkamer, maar we hebben niet eens een bad. Maar we zeggen het toch alle drie. Ik ben best wel trots op mijn tanden.

Mijn aankoop. 6.

Zonder beugel mag ik wel zeggen dat ik heel mooie tanden heb. Het is toch een deel van je lichaam waar je als eerste op wordt bekeken. Als ik nu meerdere scheve tanden zou hebben zou ik nooit heel zelfverzekerd een jongen kussen. En met alleen een hand geven loopt een beginnende relatie ook wel vertraging op. Mijn moeder heeft mij altijd wel gewaarschuwd dat ik mijn lichaam altijd als een tempel moest zien, waar ik niet zomaar iedereen in moet laten. Dat is echt mijn moeder, om met mooie zinspelingen toch duidelijk te maken, waar ze bang voor zou zijn. Ik heb wel enkele vriendjes gehad, waar mijn ouders nooit weet van hebben gehad, en ook nooit achter zullen komen. Mijn eerste vriendje waar ik mee naar bed ging, kom ik nog wel regelmatig tegen. Dat was Nico, hij is nu vader van vier kinderen, maar ik vind wel dat hij vroeger altijd veel vrolijker keek, maar mij wel altijd glimlachend gedag zegt. Zal hij, als hij mij ziet, ook denken aan de losbandige periode die we toen vierden? Zal ik het hem eens durven vragen? Ik ken zijn vrouw niet, en dat hou ik ook liever zo. Dan zou ze zien of hij toch doorgezocht heeft naar een tweede Eline, of toch koos voor een totaal ander type. En dat zou mij toch eigenlijk wel pijn doen, dan lijkt het net of zijn tijd met mij weggegooid tijd is geweest. Klaar voor bed stap ik in mijn bed, en ik pak toch nog even de afstandsbediening van mijn nachtkastje, en tik de aan knop in. Op MTV zijn in de latere avond altijd komische thuisbloopers aan elkaar gepraat door een soepel pratende ex-skate boarder, die nu al heel veel jaren dat heel goed doet. Met een glimlach kijk ik het ene na het andere filmpje, maar doe na twee afleveringen de TV uit. Morgenochtend moet ik goed uitgeslapen zijn. Ik heb nog gedacht of ik mijn vader mee zal nemen, maar ik hoop dat ze mij niet het vel over mijn neus willen halen bij de verkoop, en een vader meenemen zal al de hakken van de verkoper in het zand doen zetten. Ik gooi gewoon mijn vrouwelijke charmes in de strijd, maar ook een laag décolleté. Als ik voorovergebogen onder de motorkap hangend beslist dat de motor er picobello uitziet, zal er misschien wat nullen van de prijs af kunnen. Maar zo liggend in mijn bed kan ik het mooi spelen. En dan zal je zien dat ik een vrouw tref, die in de ambulances handelt. Die niets geeft om half zichtbare borsten en korte rokjes. Ik ga gewoon ervan uit dat ik

morgen tegenover een man moet afdingen. Ik val in slaap tussen de door mij bij elkaar gespaarde attributen die mij al jaren hebben geholpen om mij tot de vrouw te maken die hier nu lekker ligt te slapen. Mijn ouders komen eigenlijk niet veel later ook naar boven, en zo slaapt het gezin Meadow de vroege ochtend door tot het acht uur is. De toch maar gezette wekker doet iedereen weer bij de keukentafel brengen. De kippen leggen eieren tot en met, en daardoor vraag ik mijn moeder, “Heeft u trek in een gebakken ei met wat bacon meegebakken?” Even later druk bakkend voor drie personen knettert en knapperd het op het gasstel. De best wel stevige kost zo op de vroege ochtend doet mij wel voelen dat ik ontbeten heb. Met nog twee boterhammen met kaas er achteraan, kan ik de hele wereld aan, als ze maar niet over eieren en spek beginnen te praten. Ik heb het er honderduit over dat ik eerst in het ziekenhuis ga vragen bij wie ik moet zijn als ik wat wil weten over de ambulances. Na mijn verplichte glas dagelijkse melk mag ik van tafel af. Ik ga mijn rugzak pakken waar ik mijn gympen in doe, zodat ik bij het ziekenhuis mijn rollerskates kan verruilen voor mijn gympen. Mijn ouders hopen dat ik een goeie beslissing weet te maken. Maar als ik de deur achter me dichttrek vraag ik mijn moeder, “Had vader toch niet mee moeten gaan?” Ze vindt dat ik er goed aan doe om alleen te gaan. “Je bent wijs genoeg om deze stap zelf te zetten,” zegt ze. Maar dan vraag ik mijn moeder, “Waarom heeft u nog nooit een auto mogen uitzoeken?” Het wordt direct een retorische vraag, want mijn moeder gaat de ontbijttafel leegruimen. Ik ben al wel een paar keer in mijn leven in het grote witte gebouw geweest. Mijn opa en oma van mijn vaders kant kregen hier graag bezoek van hun kleinkinderen. Ik vond het altijd raar dat er ook bij elk bed een wastafel zat. Dat had ik thuis ook wel graag gewild. En al de metertjes en draadjes waar mijn familieleden aan lagen, zorgden er toch maar mooi voor dat ik altijd weer snel mijn opa en oma thuis kon bezoeken. Met de snoeptrommel die altijd op een plank stond waar alleen mijn opa bij kon. Zelfs mijn oma was er te kort voor, en ze leek elk jaar wel te krimpen. Onderweg heb ik wel voorzichtig moeten rollen, om niet ook in het ziekenhuis terecht te komen. Op erg hobbelige stukken weg, heb ik wel gesmokkeld, door stukken over het trottoir te rijden als er plek was. Op een van de banken die er voor op taxi’s wachtende mensen staan ga ik mijn gympen aantrekken en de wel wat zwaardere rollerskates in mijn rugzak stoppen. Op de andere hoek van de bank zittend, vraagt een oudere vrouw, (ze zal vast wel oma zijn, maar dat kan je er niet aan af zien) “Val je niet vaak, en word je wel gezien door de automobilisten?” Ik zeg, “In al de jaren dat ik op rollerskates

door de stad rijd, ben ik nog maar twee keer gevallen. Wat heel weinig is gezien de aantal kilometers die ik elk jaar weer rijd. Maar ik heb gisteren mijn rijbewijs gehaald.” De oude vrouw zegt, “Ik ben drie jaar geleden afgekeurd om nog in auto’s te mogen rijden. En nu ben ik aangewezen op de taxi. En fietsen durf ik niet meer.” Met mijn gympen aan besluit ik dat ik nog even bij de praatgrage vrouw blijf zitten, om vast alles te weten te komen, behalve haar pincode. Die heeft ze vast aan de binnenkant van haar portemonnee geschreven. De vrouw vraagt niet eens waarom ik naar het ziekenhuis ben gekomen. De oude vrouw verteld, “Ik ben bij mijn dochter op bezoek geweest, die heeft gisteren haar tweede kind gekregen. Over een paar dagen mag die met de baby naar huis, want zo gauw ze je naar huis kunnen laten gaan, doen ze het ook wel.” De langverwachte taxi komt aanrijden, en met enige moeite komt de oma van de bank af, en kan nu in de zachte stoel van de luxe Mercedes zakken. Of ze er thuis weer uit komt is een ander verhaal, maar de taxichauffeur zal haar vast niet mee terugrijden naar de taxicentrale. Voordat er de volgende op een taxi wachtende naast mij gaat zitten, sta ik op, en ga nu spijkers met koppen slaan. Bij de receptie vraag ik, “Mag ik hier ook vragen wie er over de ambulances gaat?” Ik zeg, “Ik schrijf voor school een proefschrift over levensreddende ambulances en hun bestuurders.” De receptioniste kijkt op haar telefoonlijst, en ziet dat Jim van de kantine ook het nodige weet over de ambulances. Ze vertelt mij, “Je moet in het midden van het ziekenhuis zijn, in de kantine. Daar moet je even naar Jim vragen, en dan ben je bij de juiste persoon.” Met een klein leugentje ga ik toch komen waar ik wil. Een van het personeel die de verse broodjes aan het aanvullen is, roept naar Jim, die in het echte keukengedeelte in een grote pan soep aan het roeren is. Ik doe de tussendeur open, en vraag, Heeft u even tijd voor mij?” Jim laat de pan soep voor wat hij is, en vraagt mij, “Kom even verder.” Ik vertel, “U bent vast de persoon die ik zoek.” Hij vraagt, “Waar heb ik die aandacht aan verdiend?” Als ik over de ambulances begin, vraagt hij, “Wat wil je daar over weten?” Ik begin met te vertellen, “Ik ben gisteren geslaagd voor mijn rijbewijs, en dat ik nu een afgeschreven ambulance zoek voor mijn trip langs de Australische kust. En volgens mij kun je prima slapen in een ambulance.” Jim zegt, “Ik ken maar weinig mensen kent die graag achter in een ambulance liggen.” Jim zeg, Ik heb de soep zachtjes opstaan, en we kunnen wel even in de kantine gaan zitten. Wil je wat te drinken, want ik heb zelf wel trek in een kop koffie.” Ik zeg, “Ik heb graag een glas Zeven-up.” We gaat zitten aan een tafel, en ik kijk Jim achterna als hij ons drinken gaat